

[Steen Folke.]

lader sig ikke længer skjule. Når Saigonsoldaterne og FNL-soldaterne opfører sig så forskelligt, som de har gjort her i krigens sidste fase, er det naturligvis, fordi Saigonsoldaterne har kæmpet for et korrupt og demoraliseret regime, mens FNL-soldaterne har kæmpet for det vietnamesiske folk. Når FNL har kunnet besejre den uhyrlige amerikanske krigsmaskine, er det naturligvis, fordi partisanerne har folkets støtte. Men for så vidt kan man sige, at den borgerlige frygt for, hvad der skal ske i Vietnam, er berettiget. Det er jo helt klart, at der skal til at opbygges et samfund af en anden type end det, vi kender herhjemme, det borgerlige samfund, som bliver forsvaret bl. a. af dette folketing.

I PRGs, den provisoriske regerings, 10 punkts program hedder det: målet er at opbygge et samfund, hvor det ene menneskes udnyttelse af det andet er ophævet. Og der er ikke noget at sige til, at en sådan udvikling frygter de borgerlige overalt i verden, hvor den måtte forekomme.

Nu indledes der en ny fase i udviklingen i Cambodia og i Vietnam, en udvikling af disse krigshærgede og sønderbombede lande, som skal genopbygge nye samfund baseret på folkets interesser. Det er klart, at vi mener, det er vigtigt at bistå disse genopbygningsbestrebelse, også herfra. Jeg vil godt sige, at det er ikke uden en lille betænkelighed, at vi i VS ligesom giver vores tilslutning hertil. Jeg tænker på, hvordan det også kom frem nu i den socialdemokratiske ordførers, hr. Lasse Budtz', ordførertale, at han argumenterede over for borgerlige, der ikke forstod, at det var nødvendigt med denne bistand, og sagde, at man skulle være klar over, at vi nødig skulle miste påvirkningsmulighederne og overlade initiativet til andre. Jeg mener lige præcis, det er problemet ved den bistand, der gives, at den bruges som et middel til at påvirke, til at skabe sig indflydelse eller for at sige det ligeud: den bruges som et middel til forsøg på fortsat imperialistisk dominans og kontrol. Men nu mener jeg, at i tilfældene her — Vietnam og Cambodia — er de indokinesiske folk og deres regeringer stærke nok til at modstå imperialistisk pression fra Danmark og andre vestlige lande.

Knud Jespersen (DKP):

Der er flere årsager til, at jeg tager ordet. Den første er, at jeg synes, det er en overordentlig vigtig sag, vi diskuterer. Diskussionen kommer lidt sent, og de konklusioner, dansk udenrigspolitik for længst burde have draget, er også kommet for sent. Det er en af årsagerne.

Den anden årsag er, at mig bekendt er der kun tre i det nuværende folketing, der virkelig har set, hvad der skete i Vietnam, nemlig den nuværende udenrigsminister, hr. Ib Nørlund og jeg, og når hr. Erhard Jakobsen fra denne talerstol taler om hysteri, så er det en udtalelse, som er tilladt i henhold til forretningsordenen, men den burde faktisk afskaffes i denne forbindelse. Jeg har besøgt børnehospitaler i Haiphong, hvor hundredtusinder af børn var smadret og lemlæstet af disse modbydelige bomber. Jeg har set, hvordan folk flygtede fra bombardementerne, og jeg har selv oplevet et par luftalarmer i Haiphong, havnebyen. Man taler om hysteri. På dette lille område er der faldet flere bomber, end der faldt i hele verden under den 2. verdenskrig. Man taler om hysteri — når menneskene derude har ofret lige så meget, som hvis der var kastet en atombombe.

Jeg har bare villet sige de ting, fordi jeg synes, at sådan må man også prøve at erindre sig, at vi om et par dage har trediveåret for Danmarks befrielse. Da var der også nogle, der talte om hysteri, når vi gik i kamp mod okkuperingsmagten, hvor konservative og kommunister — de er langt fra hinanden — var enige i, at man skulle gøre Danmark frit og gøre det bedre, og hvor den ansvarlige del var åh så følgagtig over for besættelsesmagten. Man fandt, at alt, hvad vi gjorde, var uheldigt modbydeligt og brutalt, og at alt, hvad fjenden gjorde, var helt naturligt.

Men jeg kan ikke lade være med at sige, at både hr. Erhard Jakobsens og hr. Ninn-Hansens ordførertaler får mig til at minde disse heltmodige historiske personer fra den japanske krig, der nu og da dukker op fra junglen, kigger lidt forbavset og siger: ja men er krigen da virkelig slut? De har nemlig fortsat verdenskrigen. Og jeg forstår, at mens USAs præsident og USAs udenrigsminister forklarer: denne krig er slut, agter hr. Erhard Jakobsen og hr. Ninn-Hansen at